

תת"ע (אשדוד) 555-06-24 - מדינת ישראל נ' מעין חיים פלג

תת"ע (אשדוד) 555-06-24 - מדינת ישראל נ' מעין חיים פלגשלוש אשדוד

תת"ע (אשדוד) 555-06-24

מדינת ישראל

נגד

מעין חיים פלג

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה באשדוד

[13.05.2025]

כבוד השופטת חופית עדן נבו-אבקסיס

החלטה

רקע:

1. בפני בקשה לזיכוי המבקש מכל ההליכים המפורטים בכותרת מחמת הגנה מן הצדק לפי סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"), בטענה כי התנהלות המשיבה בלתי נסבלת באופן קיצוני ובלתי מתקבלת על הדעת.
2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה של שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית בעת שהרכב בתנועה בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה (להלן: "תקנות התעבורה").
3. העבירה האמורה תועדה על ידי שוטר, אשר ערך נסיבות לדו"ח והעבירה תועדה באמצעות מצלמת סטילס.
4. בתאריך 18.02.2025 נשמעו ראיות ובכלל זה, פרשת תביעה ופרשת הגנה, באותה עת נשמעו סיכומי המשיבה ואולם לבקשת המבקש הדיון נדחה לצורך עריכת והגשת סיכומים בכתב.
5. בהחלטת בית המשפט נקבע, כי סיכומי ההגנה יוגשו עד ליום 09.04.2025 ונקבע מועד לשמיעת הכרעת דין, ואולם ביום 02.04.2025 הוגשה בקשה זו, אשר הועברה לתגובת המשיבה ובית המשפט אפשר הארכת מועד להגשת סיכומי ההגנה.
- טענות המבקש:
6. המבקש טוען, כי כפר בעובדות כתב האישום והוסיף פירוט כפירתו בכתב, במהלך דיון שמיעת הראיות העיד עד התביעה, השוטר אשר ערך את הדו"ח והוצגו תמונות. בהקשר זה, הפנה המבקש לנוהל העוסק באכיפת עבירות באמצעות שיטת "צופיה". לטענתו, אין בנמצא בחומר הראיות תע"צ בגין פעולות לצריבת התמונות ע"ג תקליטור, אשר הוגש לבית המשפט במסגרת הליך שמיעת הראיות.
7. המבקש הפנה למפורט בפרוטוקול שמיעת הראיות ולאמירות התובעת המשטרתית וטוען כי הלה הציגה מצג שווא בפני בית המשפט שעה שבחקירתו הנגדית השתמשה במילה "חיברתי" חלף המילה "כיוונתי" והפנה לכלל 34(א) לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית), 1986 ממנו עולה כי, לא יעלה עורך דין, בעל פה או בכתב, טענה עובדתית או משפטית בידעו כי איננה נכונה.

8. עוד טען בבקשתו, כי עת שביקש המבקש לעיין בחומר החקירה המצוי בידי המשיבה הלה העבירה לעיונו אך 3 תמונות, ואולם בעת דיון שמיעת הראיות הובאו בפני בית המשפט תמונות נוספות ומשך סבור המבקש כי הדבר מהווה פגיעה אנושה בזכותו להליך הוגן.
9. עוד הפנה לעובדה, כי המבקש איננו מיוצג על ידי עורך דין ומשך טוען כי מצופה מב"כ המשיבה להקפיד הקפדה יתירה על הוראות החוק והמנהל, להזהיר עצמה שבעתיים, לפעול על פיהם ואף לשמש פה להגנה.
10. המבקש טוען, כי הראיות אשר הובאו בפני בית המשפט הן ראיות מזוהמות וכן התביעה הסתירה ראיות מההגנה תוך פגיעה בזכות העיון של המבקש.
11. לאור כל אלה, עותר המבקש כי בית המשפט יורה על זיכוי, זאת על בסיס הבקשה מבלי שייקבע מועד לדיון. טענות המשיבה:
12. ב"כ המשיבה טוען בתגובה, כי הסעד הניתן בקשר לטענת הגנה מן הצדק הינו ביטול האישום בשונה מזיכוי והפנה לסעיף 150 לחסד"פ.
13. עוד טענה ב"כ המשיבה, כי טענתו של המבקש להתנהלות בלתי נסבלת באופן קיצוני של הרשות היא מופרכת, מנותקת מהמציאות וכי טענותיו של המבקש מהוות מעין סיכומים בכתב.
14. ב"כ המשיבה טוען, כי כלל טענות המבקש, יפות ככל שיהיו, אינן מעידות על התנהלות בלתי נסבלת של הרשות ומקומם לעלות במסגרת הסיכומים.
15. ב"כ המשיבה מתייחס לטענות המבקש בקשר לתקליטור, אשר הוגש לתיק בית המשפט, הפנה לתע"צ ולמזכר שנערכו על ידי השוטר עורך הדו"ח, כאשר הקבצים הדיגיטליים שצילם השוטר נמצאים על גבי כרטיס זיכרון, אשר נפרק במשרד אליו חזר השוטר ואשר הועלו לתיקיה ברשת משטרתית מאובטחת, כך למעשה הקבצים שהועלו מהווים "מקור" וטענה כי המדובר ב"עותק" בשונה מ"העתק" וכי הדבר מהווה שכפול של המקור תוך הפניה לספרות מקצועית רלוונטית.
16. כן הפנה ב"כ המשיבה, לאופן הגשת התצלומים באמצעות עורכם קרי, השוטר אשר התייצב לעדות בבית המשפט.
17. באשר לטענה כלפי התנהלות התובעת והפניה למילים שאמרה טוען ב"כ המשיבה, כי אין לשימוש במילים דומות כדי להביא למסקנה גרנדיוזית ולהאשמות קשות ומרחיקות לכת כלפי התביעה.
18. באשר לאי קבלת חומרי חקירה טוען ב"כ המשיבה, כי חומרי החקירה נשלחו פעמיים באמצעות מייל, לבקשתו, כאשר פעם הראשונה הועברה לעיון סניגורו, אשר השתחרר מייצוג ובפעם השנייה - כאשר הגיש בקשה מקוונת. עוד טען ב"כ המשיבה, כי היה על המבקש להתייצב במשרדי התביעה ולהעתיק את כלל חומרי החקירה, ומשלא עשה כן, אין לו להלין, אלא על עצמו.
19. ב"כ המשיבה הפנה לסעיף 75 לחסד"פ ולנסיבות, אשר נערכו על ידי השוטר, משם עולה כי התמונות הועברו למחשב המשטרתי והפנה לנספח, אשר נערך על ידי השוטר משם עולה כי השוטר בחר 3 תמונות.
20. עוד טענה ב"כ המשיבה בהתייחסה לסעיף 10 לטענות המבקש, כי התביעה תתייחס בכבוד, בשוויון ובהגינות לכלל הנאשמים בין אם מיוצגים ובין אם לאו.

21. באשר לטענת המבקש בדבר קיומן של ראיות מזהמות טוען ב"כ המשיבה, כי בית המשפט יחליט לאחר שיוגשו סיכומים מטעם המבקש וטוען כי בבקשה יש משום ניסיון למקצה שיפורים, שכן היה על המבקש להגיש סיכומיו חלף הבקשה.
22. לאור כל אלה, מבקשת המשיבה כי בית המשפט יורה על דחיית הבקשה.
דיון והכרעה:
23. הבסיס החוקי לדיון בבקשה מצוי בסעיף סעיף (10) לחסד"פ בקבעו, כי בית המשפט רשאי לבטל כתב אישום, כאשר "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית". (ההדגשות אינן במקור ח.נ.א.)
24. עיון בסעיף 149(10) לחסד"פ מלמד כי הסעד בגין קבלת טענה של הגנה מן הצדק הינו ביטול כתב אישום, אין המדובר בזיכוי.
25. כבר כעת אציין, כי בנסיבות דנן, יש לדחות את הבקשה וכי המבקש לא הצביע על כל התנהגות בלתי נסבלת מצד הרשות, אלא לאחר שהליך שמיעת הראיות התנהל בפניי, לאחר שנחשפתי לאופן ניהול ההליך והאזנתי בקשב רב לחקירות ולטענות הצדדים והעדים, הגיתי לכדי מסקנה כי המשיבה פעלה בהגינות ובדרך ראויה.
26. לא אחת, נקבע בפסיקה, כי ביטול כתב אישום בשל קבלת טענת הגנה מן הצדק הינה פעולה שעל בתי המשפט לנקוט בזהירות רבה ולקבלה במשורה, בהקשר זה אפנה לע"פ 6471/00 הר שפי נגד מדינת ישראל, פ"ד נו (3) 756 (2002) וכן לישגב נקדימון "הגנה מן הצדק" (מהדורה שלישית- 2021). בידי בית המשפט נתונה הסמכות להורות על ביטול כתב אישום, זאת כאשר עולה כי יש בניהול המשפט פגיעה קשה בחוש הצדק וההגינות, וכאשר עולות נסיבות חריגות במיוחד בהן התנהלות הרשות עולה לכדי התנהגות בלתי נסבלת.
27. במרוצת השנים חלה הרחבה, ולו במעט, באשר לתחולתה של דוקטרינת הגנה מן הצדק, ואולם פסקי דין אלה עמדו על הצורך לצמצם תחולתה למקרים חריגים וקיצוניים, בהקשר זה, אפנה לרע"פ 1611/16 מדינת ישראל נגד יוסף ורדי, ראה/י פסק דינו של כבוד המשנה לנשיאה, השופט מלצר (2018).
28. עוד אפנה לע"פ 4855/02 מדינת ישראל נגד ד"ר בורוביץ (2005) (להלן: עניין בורוביץ"), שם, נקבעו כללים מנחים לצורך ביסוס טענת הגנה מן הצדק, כאשר בית המשפט העליון קבע מבחן תלת שלבי בו נדרש לעמוד מי שמעלה טענה של הגנה מן הצדק, כדלהלן:
- א. זיהוי הפגם ועוצמתו, וזאת במנותק מחפותו או אשמתו של המבקש.
- ב. האם בעצם קיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים שזוהו בשלב הראשון יש פגיעה חריפה בתחושת ההגינות והצדק?
- על בית המשפט לערוך איזון בין האינטרס הציבורי לאינטרס של המבקש.
- ג. מהו הסעד הראוי? האם ניתן להסתפק בסעד אחר שאינו עולה כדי ביטול כתב האישום?
29. לאחר שקראתי בעיון רב את טענות המבקש ותגובת המשיבה, לאחר שנחשפתי להליך שמיעת הראיות, ההתנהלות הכללית של הצדדים ולאחר ששקלתי בכובד ראש, הגעתי למסקנה כי טענת המבקש להגנה מן הצדק איננה עונה על המבחנים, אשר נקבעו בעניין בורוביץ ואינני סבורה כי נפל פגם בהתנהלות המשיבה, ובכלל זה, לא נפל פגם שיש בו פגיעה חריפה בתחושת ההגינות והצדק, האמור מתייחס לכלל טענותיו של המבקש ובפרט לטענותיו בקשר להעברת חומר הראיות שבידי המשיבה לעיון המבקש, טענתו בדבר ראיות מזהמות, התנהלות התביעה במהלך חקירתו הנגדית של המבקש וכיוב'. לכל אלה, אדרש במסגרת סיכומי הצדדים.
30. ברע"פ 959/15 מוסטפא נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו) אימץ כב' השופט שוהם את הפסיקה שנקבעה בעניין בורוביץ בקבעו, כי "ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה איפוא מהלך קיצוני שבית המשפט אינו נזקק לו אלא במקרים חריגים". (ההדגשות אינן במקור ח.נ.א.)
31. אינני סבורה, כי נפל פגם כלשהו בהתנהלות המשיבה ומשכך, המקרה דנן אינו נופל בגדר המקרה החריג עליו מדברת הפסיקה. אין המדובר במקרה יוצא דופן.
32. נעניתי לבקשת המבקש ליתן החלטתי מבלי לקיים דיון ולפיכך החלטתי ניתנת על בסיס הטענות שהועלו בכתב.
33. לאור המכלול, אני קובעת כי ניהול ההליך הפלילי, בנסיבות דנן, אינם עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית ולפיכך מצאתי לדחות את הבקשה.
34. המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.
- ניתנה היום, ט"ו אייר תשפ"ה, 13 מאי 2025, בהעדר הצדדים.